

— Johanna! kiáltott hirtelen megállapodva, mintha ereje azon pillanatban elhagyta volna.

— Mária! rebegé a királyné, nővére felé terjesztve karjait.

Itt, a két nő között, kik a kérlelhetetlen sors által oly rég elválasztattak egymástól, szívindító kölesönös nyilatkozatok s hosszas ölelések történtek. A tömeg érzékenyen nézte e nem mindennapi látványt a két hercegnő között, kik feledve az udvari illem szigorú szabályait, a valódi vonzalom elragadtatásának engedték át magokat.

Azalatt Rajnald jelt adván, melyet minden jelenlevő megértett: a ki-mélyesség dicséretes ösztöne tudatá a jelenlevőkkel, mikép a királynénak és nő-vérének szükségük van arra, hogy magokra hagyassanak, s hogy örömük azon tiszta és gyöngéd természetük közé tartozik, melyek teljes osztatlan-ságot igényelnek.

Általános mozgalom következett ekkor az annyi különböző elemekből ala-kult sokaságnál, s a távozás tökéletes rendben megkezdődött. Johanna és Má-ria előtt elmenve, mindenki mély tisztelettel fordult feléjük, melyet ők hálás mosolylyal és szívességet mutató mozdulattal jutalmaztak.

Végre Arragoniai Jakabra s De-Baux Robertre jött a sor.

Mária megpillantván Jakabot, elsápadt, mint emez; s nem tartóztatha-tá vissza könnyed fölkiáltását.

— Ez ő! . . . kiáltá, nővére karjára támaszkodva.

Egyébiránt ezt senki sem hallotta, Jakabot, ki gondosan zárta szívébe ezen önkénytelen fölkiáltást, és — Robertet kivéve, ki végreményét is tünni látván, a hercegnőre tekintve rebegé:

— Ő is!

— Folytatjuk. —

Lombok és virágok.

Z AGGTELEKI CSEPKŐ, MINT GYÓGYSZER — Lapjaink 1855-ikei folyamának 61. számában báró Nyáry Gyula úr, ismer-tetvén az aggteleki barlangot, többek közt emlité, mikép az abban képződő csepköveket a vidékbeliek sebekre és törésekre gyógyszerül használják. A t. báró úr nem elégedvén meg e hírbeli közléssel, ama csepkövekből néhány darabot hozott, s azokat dr. Rózsai József, pestvárosi kórházi főorvos úrnak átadván: ez, több szaktu-dós férfiúval együtt kísérletet tön, s az eredményről ighen nyilat-kozik: „Mint általánosan tudva van, a csepkő mészrészekből alakul, a mész pedig üde, vérző sebekre jó sikerrel alkalmazható s a hegedést igen elémoz-dítja. Erre élő példa köznépünknel divatozó ama szokás, melyhez képest a vá-

gott sebzésekre — meszes falat vakarnak.“ A kísérletek sikeréről a t. báró úr később részletes tudósítást ígér, s hozzá teszi: „Ha e kövek gyógyereje bebizonyul: akkor azok az ily célra használandó más gyógyszer felett előnyt nyernek; mert az arnika s egyéb hegesztő szerek fölötte drágák, holott a „Baradlá“ban az elavult s elvált csepkövek, melyek apróbb darabokra zúzódva a barlang ékességeül nem szolgálnak többé, s oly nagy mennyiségben fordulnak elő, hogy összehalmozva sziklatömegeket képezhetnének, majd minden ár nélkül megszereshetők. Különben pedig nem volnánk csak Aggtelekre szorítva, miután hazánkban számtalan ilyféle barlangok léteznek.“ — Így ír a buzgó báró úr, ki egyszersmind a „Baradlá“ban találtató kutakból és a „Styx“ nevű patakból is hozatott vizet néhány üveggel, hogy azt is vegytanilag kémleltesse. Erről azonban további értesítést kell bevárnunk.

KOLOZSVÁR, május 1.

Két hónap óta nem írek önnek, t. szerkesztő úr! Bocsásson meg, ezután kipótólok ¹⁾. Mennyi történt pedig azóta! Elmúlt a vígalom időszaka: én azt mondom, meg sem jelent vala. Elmúlt a böjt: én azt mondom, nálunk magyaroknál egy kis böjtölés, azaz mérsékelt élet és házrendtartás, némi nélkülözés, több takarékoság és kiváltkép a divat-nem-üzés mindig helyén volna. Mióta a lapok oly élesen szembe szállottak ezzel a szörnnyel — úgy látszik, kissé tágtíznak a divatüzésen, vagyis, ez a szörny kezdi behúzni szarvait. Nem kellene megszűnni, folyvást és szünet nélkül ostromolni kellene mármint azt a hirlapiradalomnak, a közéletben, a családi tűzhelynél — mindenütt, mindaddig, míg nyakát nem szegték. Az a nap, melyen a napi irodalom egyetemes jelenséggé hirtetné az ország minden pontjáról, hogy a divathajhászat, a fényüzés, a pazar öltözködés és étkezés betegsége országszerte szünni kezd, apadóban van ... ez a nap most a magyar nemzet megmaradásának előhajnala lenne. Lehet, hogy tulzó vagyok, lehet, hogy igazat beszélek — a jövő megmutatja, melyik áll; — de én azt mondom, hogy nemzetünk elpusztulásának egykor legfőbb oka a divatüzés lesz: a mit mi és földünk állít elé azt, olesón eladjuk; a mit szomszédink termelnek és feldolgoznak, drágán megvesszük, a gyarmati cikkeket halálba szeretjük s milliókat

adunk ki érettök, így elszegényedik országunk, megtörik nemzetünk büszke, magasra törekvő lelke, s fél vagy egy század alatt — eltörpül, nem félt, nem tisztelt, jelentéktelené — mert szegénynyé — válik a magyar! ... Perditio tua ex te Israel = minmagunkból származik a mi veszedelmünk! Ki rendelte nekünk ezt a roppant fényes életet és háztartást? Ki parancsolja ránk, hogy a bécsi, párisi divatot üzzük? Senki más, mint a mi gyöngeségünk. És mégis nem tudunk lemondani róla, zsarnoksága alatt nyögünk; egyéb is szívja életnedvünket, ez is, s elvégre oda jutunk, a hová minden gondolatlanul költő nemzet: országos tönkhez! Indítványozza ön, t. szerkesztő úr kedvelt lapjában, hogy nőink a legegyszerűbb és legkevésbé költséges öltözködésmódot tegyék divatossá ország szerte! Hátha mint divat ez is kelendő lenne ²⁾. Vagy kezdjétek meg tí értelmesebb, erősebb jellemű hölgyek, de ne csak egykettő, mert a sokak előitéletét ki nem álljátok; hanem mentől többen, mentől előkelőbb osztályból valók: ha tizen, huszan egyszerre kezdenétek meg e nemes harcot: a férfivilág, az irodalom és a mélyebb gondolkozásu hazafiak bizonyára pártotokra állának! Hátha így lehetne valamit lendíteni ez ügyön?? ³⁾

²⁾ Egész lelkemből osztom ön véleményét; de hiheti-e ön, hogy az én igénytelen szavam csak szemernyi súlyt is vehetne a latba?... Hej pedig be szép az a nemes egyszerűség viseletben és háztartásban! Itt valódi áldás — amott a kellem és háj leghatásos kinyomata. SZERK

³⁾ Hitem szerint, csak is így. SZERK

¹⁾ Igen lekötöztetendő szava beváltásával. SZERK.